

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Stíbrala a soudců JUDr. Heleny Karetové a JUDr. Miroslava Stoklasy ve věci žalobkyně **RACHOT Production s.r.o.**, IČ: 26690179, sídlem v Praze 3, Kubelíkova 27/1548, zastoupené JUDr. Monikou Forejtovou, Ph.D., advokátkou, sídlem v Praze 2, Karlovo náměstí 30, proti žalovaným: **1. Občanskému sdružení KAUSA 3.cz**, IČ: 22680268, sídlem v Praze 3, Víta Nejedlého 3/1547, 130 00, zastoupenému JUDr. Pavlem Musilem, Ph.D., advokátem, sídlem v Praze 1, Hellichova 1, **2. PhDr. Martinu Valentovi**, bytem v Praze 3, Chrudimská 2158, zastoupenému Mgr. et Mgr. Vladanem Brožem, advokátem, sídlem v Praze 10, Žitomířská 639, o **38.482,- Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 č.j. 18C 10/2010-270 z 31.1.2014,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se p o t v r z u j e .
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalovaným náklady odvolacího řízení, a to 3.581,60 Kč prvnímu žalovanému a 5.920,- Kč druhému žalovanému, do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jejich právních zástupců.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala včasné odvolání proti rozsudku soudu I. stupně, kterým byla zamítnuta její žaloba o 38.482,- Kč s příslušenstvím. Namítala, že soud I. stupně nesprávně dovedl, že ze strany žalovaných nedošlo k protiprávnímu jednání. Jednáním žalovaných byla porušena prevenční povinnost dle § 415 obč.zák. Bylo prokázáno, že článek (uveřejněný prvním žalovaným a napsaný 2. žalovaným) byl důvodem pro odstoupení od smlouvy, kterou uzavřela společnost Divano Production s žalobkyní. Uveřejněním článku došlo k zásahu do práv žalobkyně nepřiměřeným způsobem a k zásahu do její dobré pověsti i k vzniku škody

ve výši žalované částky. Nepřiměřenost spočívá v uveřejnění nepravdivých, urážlivých a dehonestujících sdělení o žalobkyni, jež je vykreslena jako tunelář veřejných prostředků.

Řízení trpí též procesní vadou, když žalobkyně nebyla vyrozuměna o výsledku svědka v Belgii. Tento výslech nakonec neproběhl, přičemž soud nevyužil všechny prostředky k provedení tohoto důkazu. Neprovedení důkazu však přičetl k tíži žalobkyně. Soud se také nevypořádal s důkazem e-mailovou komunikací mezi žalobkyní a Divano Production z 18.11.2009 z níž vyplývá, že k anulování vystoupení došlo „z důvodů uvedených na www.kauza3.cz“. Žádala proto rozsudek zrušit a vrátit věc soudu I. stupně.

První žalovaný navrhl rozsudek potvrdit přičemž odkázal na důvody uplatňované již před soudem I. stupně.

Druhý žalovaný uvedl, že sepsal pravdivý článek v němž je žalobkyně uvedena dvakrát s konkrétními údaji o jejím napojení na Pavla Hurdu resp. jeho další společnosti, přičemž údaje o grantech poskytnutých jmenovanému politikovi a žalobkyni jsou pravdivé. Šlo o realizaci práva na kritiku garantovaného v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Nemůže proto být odpovědný ani v případě, že by žalobkyni skutečně v souvislosti s článkem vznikla škoda. Výhrady odvolatelky k dokazování výsledkem svědka Wyera tudíž nemají význam. Navrhl rozsudek potvrdit a přiznat mu náhradu nákladů řízení.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek dle §§ 212, 212a odst. 1, 5 o.s.ř. ve znění účinném do 31.12.2013 a shledal, že odvolání není důvodné.

Základní rozhodné skutečnosti zjistil soud I. stupně z provedeného dokazování správně. Jde zejména o dobu a obsah jednotlivých smluv uzavřených žalobkyní, dobu a obsah sporného článku včetně vztahu žalovaných k němu, jakož i ohledně doby a tvrzených důvodů odstoupení od smlouvy firmou Divano Production. V tomto směru ani účastníci neměli výhrad. Proto z takto zjištěného skutkového stavu vychází též soud odvolací.

Odvolatelce lze dát za pravdu v tom, že nebyl proveden požadovaný důkaz výsledkem svědka Weyerava a že se soud nevypořádal s emailovou korespondencí z 18.11.2009.

Pokud jde o neprovedení prvního důkazu, je třeba uvést, že jestliže důkaz nebyl proveden, nemá význam námitka žalobkyně, že nebyla zachována její práva (na vyrozumění o provádění důkazu a účasti u provádění). Neprovedení důkazu soud I. stupně odůvodnil. Nadto je zřejmé, že jestliže v průběhu řízení dospěl k závěru, že jednání žalovaných nebylo protiprávní, nebylo třeba se zabývat příčinnou souvislostí mezi jednáním a vzniklou škodou - důvody odstoupení od smlouvy.

To, že soud I. stupně neodůvodnil neprovedení důkazů e-mailovou korespondencí, je vadou odůvodnění rozsudku. Ta však neměla vliv na jeho správnost, neboť uvedený důkaz se měl týkat důvodů odstoupení od smlouvy ze strany Divano Production. Jelikož soud I. stupně neshledal jednání žalovaných protiprávním, je tato otázka nevýznamná.

Správně byla posouzena otázka tvrzené protiprávnosti jednání žalovaných. Absenci protiprávnosti shledal soud jednak z důvodu, že jednání žalovaných bylo adekvátním výrazem svobody slova, zejména práva na kritiku (hospodaření veřejnoprávní korporace - městské části), jednak též proto, že informace v článku (zejména o rozdělování grantů městskou částí) spočívají na pravdivém základě. Uvedenou otázku soud I. stupně velmi podrobně odůvodnil a odvolací k těmto závěrům nemá výhrad, pro stručnost na ně odkazuje.

Vzhledem k tomuto závěru již nejsou významné úvahy soudu I. stupně o neprokázání příčinné souvislosti mezi odstoupením a uveřejněním sporného článku. Lze jen doplnit, že sporný článek se nikterak nezabýval umělcem či producentem (souborem Taraf de Haidouks, producentem Divano Production), přičemž byl uveřejněn ještě před uzavřením smlouvy. Pokud by tedy důvody odstoupení skutečně spočívaly v porušení povinnosti, je třeba říci, že e článek neuveřejnila žalobkyně ale subjekt, který se k žádné ochraně uvedeného souboru či producenta nezavázal, a došlo k tomu více než půl roku před uzavřením smlouvy s belgickým producentem. Žalobkyně tedy sotva mohla být ve vztahu k uvedenému producentovi

odpovědná za porušení povinnosti, k němuž mělo dojít dříve, než jí taková povinnost vůbec vznikla.

Protože soud I. stupně rozhodl správně též o nákladech řízení, odvolací soud rozsudek dle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Jelikož byli žalovaní úspěšní i v odvolacím řízení, mají proti žalobkyni právo na náhradu nákladů řízení v něm vzniklých (§ 142 odst. 1 o.s.ř.). Jde o náklady právního zastoupení. Ty sestávají z odměny advokáta stanovené dle vyhl.č. 177/96 Sb., v platném znění na 2.660,- Kč za úkon právní služby, ke každému úkonu pak třeba přičíst 300,- Kč jako paušální náhradu hotových výdajů advokáta a 21% DPH. U prvního žalovaného jde o jeden úkon právní služby (účast u jednání), paušální náhradu a DPH. U druhého žalovaného jde o 2 úkony (vyjádření k odvolání a účast u jednání) a stejný počet paušálních náhrad.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku n e n í dovolání přípustné.

V Praze dne 17. září 2014

JUDr. Zdeněk S t i b r a l, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kolářová Lenka